

ՏԵՍԻԼ 2

ՎԱՐԴԱՆ, ԶԱՐՈՒՀԻ ԵՎ ՌՈԶԱԼԻԱ

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Ներս է մտնում նախասենյակից գլխարկով և վերարկուով) O, mon Dieu, հոգնեցի: Ման եկա, ման եկա, հազիվ կարողացա իմ ճաշակով մի քանի քաներ գտնել: Այն օրից, որ Փարիզը տեսել եմ, ել այստեղ ոչ մի քան չեմ հավանում: (Վարդանին) Հիմար, ինչո՞ւ ես հատակի վրա գցել: (Զարուհի) Վերցրու, տար իմ սենյակը: Գլխարկը թող այստեղ: (Առնում է Վարդանից թղթարկող և դնում սեղանի վրա):

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Վարդանի օգնությամբ կապոցները տանում է խորքի ձախ դռներով և իսկույն վերադառնում են):

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Մոտենում է հայելուն և հրճվանքով նայում իրան: Հետո վերցնում է իր գլխարկը և դնում սեղանի վրա):

ՎԱՐԴԱՆ – Իննսուն մանեթ... Վայ սատանա փոնողանց Վարդան, իննսուն մանեթով Շամախիում մի տուն կարելի ա շինել... Հալա կտուրն ալ դոած...

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Առանց նրան նայելու) Դու դեռ այստե՞ղ ես:

ՎԱՐԴԱՆ – Ճրամանիդ ամ սրպասում: Ալ այսան չե՞ս ասիլու:

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Երեսը դարձնելով նրա կողմը) «Չես» ասիլու «Չե՞ս»-ը որն է, ես քո՞յրդ եմ, թե ընկերդ:

ՎԱՐԴԱՆ – Ա քալամ, դե մենք չոքան մարդ անք, հինչ իմանանք:

ՌՈԶԱԼԻԱ – Հիմա ել «մենք»: Այդ ինչ տեսակի մարդիկ են, արքայական եղանակով են խոսում, ուրիշներին «դու», իսկ իրենց մասին «մենք»: Գնա Իվանին ասա, որ կառքն ինձ հարկավոր չէ: (Վարդանը շփոթված հեռանում է նախասենյակ, գդակը մոռանալով հատակի վրա: Զարուհուն) Ո՞վ կա տանը: (Նոր գլխարկը դնում է թղթարկողի մեջ):

ԶԱՐՈՒՀԻ – Տիրուհին և օրիորդը:

ՌՈԶԱԼԻԱ – Կանչիր այստեղ Ռիտային: Տար այս գլխարկը սենյակ:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Վերցնում է թղթարկող և գնում օրիորդների սենյակները):

ՌՈԶԱԼԻԱ – (Հանում է վերարկուն, ձգում քազկաթոռներից մեկի վրա, նորից մոտենում է հայելուն և մազերն ուղղում):

ՎԱՐԴԱՆ – (Հետ է զալիս նախասենյակից և հատակի վրա որոնում է գդակը): Աշի, հինչ տեղ կորավ անտերը:

ԶԱՐՈՒՀԻ – }

ՎԱՐԴԱՆ – } Սպասում են հրամանի:

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Բաց է անում թղթարկղը, դուրս է քերում ահազին կարմիր փետուրով մի սպիտակ գլխարկ և հիացած նայում): Հապա մեկ էլ տեսնեմ լավ է սազում: (Դնում է գլխին և նայում հայելուն): Նըմ, օրիորդ Իլդարյանն ուզում էր ինձ հավատացնել, որ մոդելը միայն իր համար է քերված: Կարծեմ, վատ չէ, աա՞, Զարուիի:

ԶԱՐՈՒՀԻ – Ույ, օրիորդ, ինչպես է սազում, ինչպես:

ՎԱՐԴԱՆ – Կասես, նուոնի ծաղիկ իլի, յա լալազար:

ԶԱՐՈՒՀԻ – Ով գիտե, քսան մանեք եք տվել...

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Արհամարհանքով) Ֆիդոն, հիմա ամեն մի մակլերի աղջիկ էլ քսան մանեթանոց գլխարկ է հազնում: Փարիզից է քերել տված, արժե իննառև ոութլի:

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – Այդ ի՞նչ ես փնտրում:

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Վերադառնում է, վերցնում է Ողոզալիայի հին գլխարկն ու վերարկուն և տանում նախասենյակ):

ՎԱՐԴԱՆ – Շուլլահիս: Չամ իմանը հինչ տեղ թողի: (Գնում է): Հա, հեարեաս: (Վերցնում է): Այ քո տիրոջ վիզը կոտրվի հա: (Զեռքով զարկում է գդակին):

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – (Կատաղած): Ի՞նչ ես անում, վայրենի: Դուրս եկ, անկիրք հայ:

ՎԱՐԴԱՆ – (Մեկուսի) Աշի, դրանց դուլլուդ անիլը թամամ խաթաբալա ա յա քի... (Գնում է նախասենյակ):

ԶԱՐՈՒՀԻ – (Վերադառնում է նախասենյակից):

ՈՒՂՉԱԼԻԱ – Արի ու այդ տեսակ արջերից մարդ պատրաստիր: Իսկ ես դեռ ուզում եմ կաքրիոլետիս համար նրան ցիլինդր ու ֆրակ հազցնել: Չէ, պետք է այլազգի վարձել:

ԶԱՐՈՒՀԻ - (Վերցնում է սրճի զավաքն ու անձեռնոցիկը և անցնում է սեղանատուն):

ՏԵՍԻԼ 3

ՈՂՋԱԼԻԱ ԵՎ ՄԱՐԳԱՐԻՏ

ՄԱՐԳԱՐԻՏ - (Ներս է մտնում հազնված համեստ, բայց ավելի լավ, քան առաջին արարվածում: Ձեռքին պահած է մի անկազմ գիրք: Չի կարդում):

ՈՂՋԱԼԻԱ - (Ծաղրելով) Իսկ և իսկ Մարգարիտտա - ֆառաս օպերայից, գրքույկը ձեռքումդ, համեստ, ամոթխած, պակասում է ճախարակը: Երանի գիտենայի, ինչ ես գտնում ընթերցանության մեջ: (Զգիր է զահավորակի վրա):

ՄԱՐԳԱՐԻՏ - Որտե՞ղ էիր: (Գիրքը դնում է ձախ կողմի սեղանի վրա և նստում):

ՈՂՋԱԼԻԱ - Oh, Էլ մի հարցնի, հոգնեցի: Գլխարկս, վերջապես, ստացա: Ճետոն կտեսնես, ինչ հիանալի քան է: Այսօր ծախսեցի մոտ 300 ռուբլի: Հայրիկը բարկանալու է, բայց ինչ արած, բոլորը հարկավոր քաներ են:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ - Ռոզալիա, մինչև ե՞րբ պիտի այդպես անհաշիվ շոայլես:

ՈՂՋԱԼԻԱ - Ohn, դու ինձ հանդիմանո՞ւմ ես:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ - Եթե կամենաս - այո, քո շոայլությունն արժանի է հանդիմանության:

ՈՂՋԱԼԻԱ - (Ճեզնաբար) Միթե, այ,այ,այ: Եթե նախանձում ես ինձ, ինքդ էլ կարող ես շոայլել: Ի՞նչն է քեզ խանգարում:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ - Երևի, կա մի քան, որ խանգարում է:

ՈՂՋԱԼԻԱ - Ohn, այսօր դու բավական հետաքրքրական ես: Ապա, բարեհածիր ասել, տեսնենք, Էլի ի՞նչ է պատահել: Դեմքդ շատ խորիրդավոր է:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ - Ռոզալիա, հասկացիր, վերջապես, ինչ է կատարվում այս տանը: Չի կարելի հանգիստ հոգով շոայլել այն փողերը, որոնց վրա ծանրանում է մի մեծ սեղադրանք: (Վեր է կենում):

ՈՂՋԱԼԻԱ - (Վեր է կենում արագությամբ) Բայց ո՞վ է այդ մեղադրանք դնողը: Ո՞վ: Քո Արտաշես Օթարյանը: Մի կեղտոտ և անամոք զրպարտի՞չ: